

Od dłuższego czasu w praktyce orzeczniczej organów administracji publicznej oraz sądów administracyjnych pojawia się problem z interpretacją przepisu art. 84 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym. Literalna wykładnia prowadziłaby bowiem do wniosku, iż cofnięcie uprawnień w przypadku przeprowadzenia badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania lub wydanie zaświadczenia albo dokonanie wpisu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami jest uzależnione od sposobu stwierdzenia tych nieprawidłowości, tj. jedynie w przypadku przeprowadzonej kontroli. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wydanego w dniu 3 listopada b.r. w sprawie o sygn. VIII SA/Wa 533/11 przeprowadził szeroką analizę tego problemu opowiadając się za możliwością cofnięcia uprawnień również wówczas, gdy określone nieprawidłowości zostały stwierdzone na drodze postępowania karnego.

Sąd w składzie rozpoznającym sprawę podzielił co prawda stanowisko, że art. 84 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym jako przepis o charakterze sankcyjnym powinien być stosowany w sposób ścisły. Oznacza to, że cofnięcie diagnoście uprawnień do dokonywania badań technicznych pojazdów powinno mieć miejsce w sytuacji nie budzącego wątpliwości zaistnienia jednej z przesłanek ustawowych interpretowanych z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw pierwszego i drugiego stopnia.

Należy wskazać, że w orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowane są dwa odmienne poglądy co do podstaw cofnięcia diagnoście uprawnień. Pierwszy z nich (WSA w Szczecinie II SA/Sz 553/10, WSA w Szczecinie II SA/Sz 356/06, WSA w Białymstoku II SA/Bk 41/09) zakłada, iż z wykładni językowej art. 84 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym wynika, że cofnięcie diagnoście uprawnień do wykonywania badań technicznych może nastąpić na skutek stwierdzenia jednej ze wskazanych w tym artykule przesłanek, w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której stanowi obecnie art. 86b ust. 2 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym. Drugi pogląd uznaje za niezbędne odwołanie się do pozajęzykowych reguł wykładni. Według poglądów prezentowanych między innymi w wyrokach: WSA w Poznaniu IV SA/Po 386/1, WSA w Lublinie III SA/Lu 326/10 NSA II GSK 380/10 jednakowy rezultat uzyskany przez zastosowanie wszystkich trzech typów reguł wykładni w znaczny sposób wzmacnia ostateczny rezultat interpretacji. Natomiast odmienny rezultat uzyskany przy zastosowaniu pozajęzykowych reguł wykładni w stosunku do reguł językowych może doprowadzić do odstępstwa od sensu językowego w przypadku, gdy prowadziłyby on do skutków niezamierzonych oraz niezgodnych z celami instytucji, którą określa interpretowany przepis. Przykładem potrzeby odstępstwa jest wskazywana w piśmiennictwie sytuacja, w której wynik posłużenia się wykładnią językową prowadzi do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych konsekwencji. Wykładnia językowa nie może bowiem prowadzić do rozstrzygnięcia, które w świetle powszechnie akceptowanych wartości musi być uznane za rażąco niesłuszne, niesprawiedliwe, nieracjonalne lub niweczące rationem legis interpretowanego przepisu.

W przedmiotowej sprawie nie ulegało wątpliwości, że diagnosta wypełnił swoim działaniem przesłankę skutkującą cofnięciem jemu uprawnień do wykonywania badań technicznych, o której ustawodawca stanowi w art. 84 ust. 3 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym. Sąd w składzie rozpoznającym sprawę podziela pogląd, że nie może mieć podstawowego znaczenia dla oceny możliwości zastosowania danej sankcji, sam sposób ujawnienia dopuszczenia się określonego naruszenia. Celem tego przepisu jest odsunięcie od czynności diagnostycznych nierzetelnych diagnostów. Konsekwencje naruszania podstawowych zasad wykonywania zawodu diagnosty i dopuszczenie do ruchu pojazdów o niesprawdzonym stanie technicznym doprowadziłyby do zagrożenia najistotniejszych dóbr chronionych prawem, jakimi są życie i zdrowie ludzkie. Celem tego przepisu nie są kwestie związane z nadzorem nad stacjami kontroli pojazdów i sposobem przeprowadzania w ramach tego nadzoru kontroli wykonywania czynności diagnostycznych (wyrok NSA z dnia 1 października 2008 r., sygn. akt I OSK 1450/07, lex nr 529181).

Możliwość cofnięcia uprawnień diagnoście na podstawie ustaleń wyroku sądowego

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: środa, 23, listopad 2011 23:00

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 2947

Ograniczenie procesu wykładni jedynie do ściśle pojmowanej interpretacji językowej prowadziłyby w niniejszej sprawie do rażąco niespójnego rezultatu z funkcjonalnymi i systemowymi dyrektywami wykładni, w którym pierwszorzędne znaczenie odgrywałby sam sposób ustalenia istnienia jednej z przesłanek prowadzących do cofnięcia uprawnień, a nie rezultat tych ustaleń. Tak samo z punktu widzenia art. 32 ust. 1 Konstytucji niezrozumiałym byłoby odmienne traktowanie dwóch podmiotów, które w ten sam sposób naruszyły prawo tylko z uwagi na różny sposób ustalenia naruszenia prawa. Stwierdziwszy zatem w sposób ewidentny naruszenie prawa po stronie diagnosty, skutkujące powstaniem istotnych wątpliwości dotyczących prawidłowego wypełniania nałożonych na niego obowiązków organy administracji publicznej nie powinny być ograniczać swoich rozważań jedynie do formalnoprawnego zagadnienia braku przeprowadzenia kontroli, która powinna wykazać określone nieprawidłowości, tylko powinny być dla oceny zasadności pozbawienia diagnosty uprawnień do wykonywania badań technicznych wziąć pod uwagę wyrok skazujący diagnostę.

W konsekwencji Sąd orzekający podzielił pogląd wskazujący na konieczność zastosowania w interpretacji omawianego przepisu innych, poza językową, wykładni prawa.

Warto na zakończenie dodać, że mimo wszystko zaskarżona decyzja została uchylona. Powodem było jednak nie błędne zinterpretowanie art. 84 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym, lecz wadliwe określenie decyzji jako wydanej w przedmiocie „wykreślenia diagnosty z ewidencji”...